

Prijatelju, zbogom.

*Ovo su samo riječi,
riječi opraštanja od tebe.*

PRIJATELJU, ZBOGOM.

Ovo nije priča, ovo je oproštaj od tebe Milja, ljudskog bića velikog srca, čovjeka koji nije znao drugo negoli ti biti prijatelj već u prvom druženju, upoznavanju. Sjećat ću te se po tvojoj dobroti, po tvom dobroćudnom ponašanju, po tvojim lijepim gestama, po tvojim riječima pomoći, po tvojim životopisnim pričama.

Uvijek sam znao da dolaziš, baš ti, kucajući na vrata Kaktusa, dok je Miro, odmah srdačno i s ljubavlju napravio gemišt baš onakav kakav si volio. Tvoj dolazak me uvijek nekako, neobjašnjivo nadahnuo, oduševio, da sam zaboravio

na svoje probleme, jer sam znao da ću provesti s tobom ugodno vrijeme, družeci se, ispijajući piće, šaliti se ili te pozorno slušati. Sada toga više neće biti, ali samo u dosadašnjem obliku, tom nekada toliko nepravednom i neshvatljivim, da se uvijek zapitam što smo skrivili da moramo ispaštati ili pozdraviti se dostojanstveno kao ti, prijatelju.

Falit ćeš mi, falit će mi tvoje kucanje, tvoja pojava, falit ćeš mi ti, čovjek velike dobrote s još većim srcem. Uvijek si stavljao sve ispred sebe samoga, spreman pomoći makar to nije traženo od tebe, ti si to osluhnuo kroz priču i samo ponudio, što god je trebalo. To ne može svatko, to ne može nitko na način koji si ti to radio, s tolikim zadovoljstvom da nekom pomogneš, da ga uveseliš.

Te ćakule koje smo proveli u Kaktusu, zauvijek će mi biti urezane u srce, jer tebe se nije moglo, nego voljeti, biti ti prijatelj. Ne razumijem tog koji odlučuje tko treba, a tko ne ostati među nama, jer u tvom postojanju je gadno pogriješio. Nije, niti će mi ikada biti jasno.

Moj Milja trebalo je još puno vremena proći da bi ovo pisao, ovaj žalosni tekst pun tužnih riječi.

Uvijek ćeš mi biti u srcu, uvijek ću te se sjećati, pamtit tvoj toplinu i dobrotu. Tebe, nasmijanog, uvijek raspoložnog, ljudima dopadljivog. Tvoj odlazak nikada neću ni s čim moći zamijeniti. Ti, čovječe velika srca.

Tvoj prijatelj, M.